

Premiärminister Benjamin Netanyahu tal inför FN

Talet hölls FN:s Generalförsamling den 23 september 2011.

Tack, herr ordförande. Mina damer och herrar. Israel har sträckt ut sin hand i fred ända från dagen för sitt grundande för 63 år sedan. Å Israels och det judiska folkets vägnar sträcker jag åter ut den handen idag. Till Egyptens och Jordaniens folk med förnyad vänskap, till grannar som vi slutit fred med. Till Turkiets folk, med respekt och välvilja. Till Libyens och Tunisiens folk, med beundran för dem som försöker bygga en demokratisk framtid. Till de övriga folken i Nordafrika, och folken på Arabiska halvön, med vilka vi önskar skapa en ny början. Till Syriens, Libanons och Irans folk, till alla dem som bekämpar brutalt förtryck. Men alldeles särskilt sträcker jag ut handen till det palestinska folket, med vilka vi söker en rättvis och varaktig fred.

Mina damer och herrar, i Israel förtrötts vi aldrig i våra förhoppningar om fred. Våra forskare, läkare och innovatörer använder sin begåvning för att förbättra morgondagens värld. Våra konstnärer och författare berikar mänsklighetens arv.

Jag vet att det sällan är denna bild av Israel som framställs i denna sal. Det var ju faktiskt här, 1975, som mitt folks urgamla strävan, att återupprätta vårt liv som nation i vårt gamla bibliska hemland, brännmärktes på ett skamligt sätt som rasism. Och det var här, 1980, som det historiska fredsavtalet mellan Israel och Egypten inte lovordades utan fördömdes. Och det är här, år efter år, som Israel orättvist pekats ut och fördöms. Israel har fördömts fler gånger än resten av världens länder sammantagna.

21 av 27 resolutioner i Generalförsamlingen fördömde Israel, Mellanösterns enda sanna demokrati. Detta är en beklaglig del av FN som institution, en absurd teater. Man utpekar inte bara Israel som skurken; ofta ger man verkliga skurkar ledande roller. Khadaffis Libyen var ordförandeland för kommissionen för mänskliga rättigheter; Saddam Husseins Irak ledde nedrustningskommissionen. Ni kanske säger: Det hör till det förflutna. Men så här är det just nu: Det hizbollastyrda Libanon är ordförandeland för FN:s säkerhetsråd. Det betyder i klartext att en terroristorganisation leder den grupp vars uppdrag är att säkerställa fred i världen. Det är för absurt för att fantisera ihop.

Här i FN kan automatiska majoriteter besluta vad som helst. De kan besluta att solen går upp i väst. De kan också besluta – de har redan beslutat – att Västra muren i Jerusalem, judendomens heligaste plats, är ockuperat palestinskt territorium. Men även här i Generalförsamlingen kan sanningen ibland lysa fram. 1984, när jag utsågs till Israels FN-ambassadör, besökte jag den store rabbinen Lubavitsch. Han sa – och jag vill inte att ni tar illa upp, jag vet av personlig erfarenhet att här finns många både hedervärda och kompetenta män och kvinnor som tjänar sina länder – men så här sa rabbinen: ”Du kommer att tjäna i ett hus med många lögnare. Men kom ihåg att även på de mörkaste platser syns ett enda ljus på långt håll.” Idag hoppas jag att detta sanningens ljus ska få lysa fram, om också bara i några minuter, i en sal som alltför länge har varit en mörkrets plats för mitt folk.

Som Israels premiärminister kom jag inte hit för att få applåder. Jag kom hit för att tala ut sanningen. Sanningen är att Israel vill ha fred. Sanningen är att jag vill ha fred. Sanningen är att alltid i Mellanöstern – men särskilt i dessa turbulenta dagar – måste freden förankras i säkerhet. Vi åstadkommer inte fred genom FN-resolutioner, bara genom direkta förhandlingar

mellan parterna. Sanningen är att hittills har palestinierna vägrat förhandla. Israel vill ha fred med den palestinska staten, men de vill ha en stat utan fred. Och ni bör inte låta detta hända.

När jag först kom hit för 27 år sedan, var världen uppdelad i öst och väst. Sedan dess har det kalla kriget avslutats, stora civilisationer har vaknat ur sekelgammal sömn, hundratals miljoner har lyfts upp ur fattigdom, otaliga fler väntar på att få följa exemplet. Och det märkliga är att hittills har denna monumentala historiska vindkantring ägt rum i stort sett fredligt. Men nu växer en ondska fram mellan öst och väst som hotar hela världens fred. Den vill inte befria utan förslava, inte bygga upp utan riva ner. Denna ondska är militant islam. Den döljer sig i en stor trosinriktnings skepnad, men den mördar judar, kristna och muslimer, med obarmhärtig opartiskhet.

Den 11 september dödade den tusentals amerikaner och förvandlade tvillingtornen till en rökande ruinhög. Igår kväll lade jag en krans vid minnesmärket för 9/11. Det var djupt gripande. Men på väg dit ringde något i mitt huvud: de skandalösa ord som yttrades av Irans president i denna talarstol igår. Han antydde att 9/11 var en amerikansk konspiration. En del av er lämnade salen. Ni borde alla ha lämnat salen. Sedan 9/11 har militant islam slaktat oräkneliga andra oskyldiga människor. I London, i Madrid, i Bagdad, i Mumbai, i Tel Aviv, i Jerusalem, och överallt i Israel. Jag anser att den största fara som hotar vår värld är att denna fanatism beväpnar sig med kärnvapen, och det är precis vad Iran försöker göra. Kan ni föreställa er mannen som orerade här igår, beväpnad med kärnvapen? Världssamfundet måste stoppa Iran innan det är för sent. Om Iran inte stoppas, står vi alla inför hotet av terrorism med kärnvapen. Och den arabiska våren kan snabbt bli en iransk vinter. Det vore en tragedi. Miljoner araber har gått ut på gatorna för att ersätta tyranni med frihet. Och ingen skulle ha större glädje än Israel av att de som kämpar för frihet och fred segrar. Det är min innerliga förhoppning, men som Israels premiärminister kan jag inte riskera den judiska statens överlevnad på grund av önskedrömmar. Ledare måste se verkligheten som den är, inte som den borde vara. Vi måste göra vårt bästa för att forma vår framtid, men vi kan inte önska bort de faror som hotar oss idag. Och världen som omger Israel har definitivt blivit farligare.

Militant islam har redan tagit över Libanon och Gaza; den är fast besluten att krossa fredsavtalet mellan Israel och Egypten och mellan Israel och Jordanien. Den har redan många arabers sinnen mot judar och Israel, mot USA och västvärlden. Den motsätter sig inte Israels politik, utan dess existens. Vissa menar att om man vill hämma militant islams utbredning, särskilt i dessa turbulenta tider, måste Israel snabbt göra militära eftergifter och territoriella kompromisser. Denna teori låter enkel, den lyder ungefär så här: "Lämna områdena, så främjas freden. De moderata krafterna stärks och de militanta hålls i schack. Bry er inte om detaljerna, hur Israel ska kunna försvara sig. Det sköter internationella trupper om." Dessa människor säger ständigt till mig: "Gör ett vittgående erbjudande, så ordnar sig allt." Det finns bara ett problem med den teorin: Vi har provat den. Den fungerade inte. År 2000 gjorde Israel en vittgående fredsinvit där man tillmötesgick praktiskt taget alla palestinska krav. Arafat förkastade den. Därefter startade palestinierna en terrorkampanj som krävde 1 000 israeliska liv. Senare, 2008, kom premiärminister Olmert med ett ännu mer vittgående fredsinvit. President Abbas svarade inte ens på den. Men Israel gjorde mer än bara att komma med fredsinviter. Vi lämnade faktiskt över områden. År 2000 drog vi oss tillbaka från Libanon. Och vi lämnade varje kvadratmeter av Gaza 2005.

Det lugnade inte den islamiska stormen, den militanta islamiska stormen som hotar oss. Det förde bara denna storm närmare och gjorde den starkare. Hizbollah och Hamas avfyrade tusentals missiler mot våra städer från just de områden vi hade lämnat. När Israel lämnade

Libanon och Gaza, besegrades inte radikalerna av de moderata, utan de moderata uppslukades av radikalerna. Och tyvärr måste jag säga att internationella trupper som UNIFIL i Libanon och Gaza inte stoppade radikalerna från att attackera Israel. Vi lämnade Gaza med en förhoppning om fred. Vi frös utbyggnaden av bosättningar i Gaza, vi tog bort dem, vi gjorde precis som teorin förespråkade: ”Ge er av, dra er tillbaka till 1967 års gränser, avveckla bosättningarna.” Och jag tror inte att folk minns hur långt vi gick för att förverkliga detta. Vi förde tusentals människor från sina hem; vi tog barn från deras skolor och förskolor; vi rev synagogor; vi flyttade till och med gravar.

Och efter att ha gjort allt detta gav vi nycklarna till Gaza till president Abbas. I teorin borde allt fungera. President Abbas och den palestinska myndigheten kunde nu bygga en fredlig stat i Gaza. Ni minns att hela världen applåderade vårt tillbakadragande som en akt av stort statsmannaskap, som en djärv fredshandling. Men, mina damer och herrar, vi fick inte fred. Vi fick krig. Vi fick Iran, som genom sitt ombud Hamas snabbt sparkade ut den palestinska myndigheten. Den palestinska myndigheten kollapsade på en enda dag. President Abbas sade nyss från denna talarstol att palestinerna endast är beväpnade med sina förhoppningar och drömmar. Ja, förhoppningar, drömmar och tiotusentals missiler och GRAD-raketer tillhandahållna av Iran. För att inte tala om den flod av illegala vapen som nu strömmar in i Gaza via Sinai, från Libyen och från annat håll. Tusentals missiler har redan regnat ner på våra städer. Så ni kanske förstår att med tanke på allt detta har israeler ställt den berättigade frågan: ”Vad förhindrar att detta händer igen, på Västbanken?” Flertalet av våra större städer i södra delen av landet ligger inom ett par dussin kilometer från Gaza. Men i landets centrala del, mitt emot Västbanken, ligger våra städer några hundra meter eller högst ett par kilometer från Västbankens gräns.

Så jag vill fråga er: ”Skulle någon av er släppa faran så nära era städer och familjer? Skulle ni vara så vårdslösa med era medborgares liv?” Israel är villigt att ha en palestinsk stat på Västbanken. Men vi är inte villiga att få ännu ett Gaza där. Och det är därför vi måste ha verkliga säkerhetsarrangemang, som palestinerna vägrar förhandla med oss om. Israelerna kommer ihåg den bittra läxan från Gaza. Många av Israels kritiker ignorerar dem. Oansvarigt råder de oss att gå samma farliga väg igen. När man läser vad de säger så är det som om inget har hänt. De upprepar samma råd och formler gång på gång, som om inget av det här har hänt. Och dessa kritiker fortsätter pressa Israel att göra långtgående eftergifter utan att först försäkra oss om landets säkerhet. De hyllar dem som fortsätter att mata den omättligen krokodilen, militant islam, som modiga statsmän. De av oss som hävdar att vi först måste bygga en kraftig barriär för att hålla krokodilen ute eller åtminstone stoppa en järnstång mellan dess gapande käftar, kallar de fredens fiender. Så ställda inför beskyllningar och förolämpningar måste Israel ta bättre råd. Bättre än hyllningar i pressen. Ännu bättre vore en hederlig press vars historiemedvetenhet sträcker sig längre bakåt än till frukosten och som erkänner Israels legitima oro för sin säkerhet.

Jag anser att i seriösa fredsförhandlingar kan dessa behov och denna oro behandlas på ett bra sätt. Men utan förhandlingar kan de inte behandlas. Och behoven är många, ty Israel är ett så litet land. Med Judéen och Samarien, Västbanken, borträknat är Israel 15 kilometer brett.

Låt mig förklara, det är alltså 2/3 av Manhattans längd. Det är avståndet mellan Battery Park och Columbia University. Och glöm inte att de som bor i Brooklyn och New Jersey är betydligt trevligare än vissa av Israels grannar. Så hur försvarar man ett så litet land? Omgivet av länder som svurit att förgöra det och beväpnade till tänderna genom Irans försorg? Det är givetvis omöjligt att försvara det enbart från denna lilla landyta. Israel måste ha större

strategiskt djup. Och det är just därför Säkerhetsrådets resolution 242 inte kräver att Israel ska lämna allt territorium man vann under sexdagarskriget. Resolutionen talar om tillbakadragande från ”territorier” till ”säkra och försvarbara gränser”. Och för att kunna försvara sig måste Israel därför ha en långsiktig militär närvaro på viktiga strategiska områden på Västbanken.

Jag förklarade detta för president Abbas. Han svarade att om den palestinska staten ska kunna vara en suverän stat, kan den aldrig acceptera detta. Varför inte? USA har haft trupper i Japan, Västtyskland och Sydkorea i mer än 50 år. Storbritannien har flygbaser på Cypern. Frankrike har trupper i tre självständiga afrikanska länder. Inga av dessa länder hävdar att de inte är självständiga stater. Och det finns många andra viktiga säkerhetsaspekter som måste behandlas. Till exempel Israels luftrum. Israels ringa yta skapar enorma säkerhetsproblem. Man korsar Amerika med jetplan på sex timmar. Det tar tre minuter att korsa Israel. Ska Israels ringa luftrum förminskas med hälften och ges till en palestinsk stat som inte har fred med Israel?

Vår största internationella flygplats ligger några få kilometer från Västbanken. Utan fred, kommer våra flygplan bli måltavlor för luftvärnsmissiler avfyrate från den närliggande palestinska staten? Och hur ska vi kunna stoppa smugglingen in i Västbanken? Jag talar närmast om bergen på Västbanken, som dominerar kustområdet där majoriteten av Israels befolkning bor, där nedanför. Hur ska vi kunna förhindra smuggling upp i dessa berg av missiler som kan avfyra mot våra städer? Jag talar om dessa problem, för de är inte teoretiska problem, de är högst verkliga. Och för israeler är de en fråga om liv och död. Alla dessa hot mot Israels säkerhet måste lösas vid en fredsöverenskommelse innan en palestinsk stat utropas. Inte efteråt. För om vi skjuter upp dem till dess, kommer de inte att lösas. Och dessa problem kommer att explodera i våra ansikten och spränga sönder freden.

Palestinierna borde först stifta fred med Israel, och sedan få sin stat. Men jag vill också säga detta: När en sådan fredsöverenskommelse är undertecknad, kommer Israel inte att vara det sista landet som välkomnar en palestinsk stat som ny medlem av FN. Vi kommer att vara de första. Och en sak till: Hamas har brutit mot internationell lag genom att hålla vår soldat Gilad Shalit fången i fem år. De har inte ens tillåtit ett besök av Röda korset. Han hålls fången i en källarhåla, i strid mot alla internationella normer. Gilad Shalit är son till Aviva och Noam Shalit. Han är sonson till Zvi Shalit, som undflydde Förintelsen genom att komma till landet Israel som pojke på 1930-talet. Gilad Shalit är son till varenda israelisk familj. Varje land som är representerat här borde kräva hans omedelbara frisläppande. Om ni vill utge en resolution om Mellanöstern idag, så är det denna resolution.

Mina damer och herrar, ifjol i Israel, vid Bar-Ilan-universitetet, i år i Knesset och i den amerikanska kongressen, lade jag fram min vision för fred, och att uppnå en demilitariserad palestinsk stat som erkänner den judiska staten. Just det, den judiska staten. Detta är trots allt den församling som erkände den judiska staten för 64 år sen. Tycker ni inte det är på tiden att palestinierna gjorde detsamma? Den judiska staten Israel kommer alltid att slå vakt om alla sina minoriteters rättigheter. Även den dryga miljonen arabiska medborgare i Israel. Jag önskar att jag kunde säga samma sak om en framtida palestinsk stat. För som palestinska talesmän klargjorde häromdagen – jag tror faktiskt att det var just här, i New York – de sade att den palestinska staten inte kommer att tillåta några judar att bo där. Den kommer att vara judefri. Judenrein. Där kan man tala om etnisk rensning. Det finns lagar idag i Ramallah om dödsstraff till den som säljer land till judar. Där kan man tala om rasism. Vet ni vilka lagar

detta påminner om? Israel har ingen som helst avsikt att förändra vår stats demokratiska karaktär. Men vi vill inte att palestinierna ska förändra vår stats judiska karaktär.

Vi vill att de ger upp fantasin om att överflöda Israel med miljoner palestinier. President Abbas stod nyss här och sa att kärnan i den palestinsk-israeliska konflikten är bosättningarna. Det var ju märkligt. Vår konflikt hade rasat i nära 50 år innan det fanns en enda israelisk bosättning på Västbanken. Så om det president Abbas säger stämmer, så är väl de bosättningar han talar om Tel Aviv, Haifa, Jaffa, Beersheva. Det kanske var det han menade häromdagen när han sa att Israel har ockuperat palestinskt land i 63 år. Han sa inte ”från 1967”; han sa ”från 1948”. Jag hoppas att någon gör sig besvär att ställa den frågan till honom, för den illustrerar en enkel sanning: Konflikten kärna är inte bosättningarna. Bosättningarna är ett resultat av konflikten. Bosättningarna är en fråga som måste behandlas och lösas vid förhandlingar, men konflikten kärna har alltid varit, och förblir tyvärr fortfarande, palestiniernas vägran att erkänna en judisk stat oavsett gränser.

Det är dags att de palestinska ledarna erkänner vad alla internationella ledare har erkänt. Från lord Balfour och Lloyd George 1917 till president Truman 1948 till president Obama för bara två dagar sedan, precis här: Israel är den judiska staten. President Abbas, sluta kringgå denna fråga. Erkänn den judiska staten, och stifta fred med oss. För en sådan genuin fred är Israel villiga till smärtsamma kompromisser. Vi anser att palestinierna varken ska vara Israels medborgare eller dess undersåtar. De bör leva i en egen, fri stat. Men liksom oss bör de vara villiga till kompromisser. Och vi vet att de är redo för kompromisser och fred när de börjar ta Israels säkerhetsproblem på allvar. Och när de slutar förneka våra historiska band till vårt urgamla hemland. Jag hör dem ofta anklaga Israel för att ”judaisera” Jerusalem. Det är som att anklaga USA för att ”amerikanisera” Washington. Eller britterna för att ”anglifiera” London.

Vet ni varför vi kallas judar? För att vi härstammar från Judéen. På mitt kontor i Jerusalem finns ett urgammalt sigill. En signetring för en judisk ämbetsman på bibelns tid. Sigillet hittades intill Västra muren, och kan dateras 2 700 år tillbaka i tiden, till kung Hiskias tid. Den judiska ämbetsmannens namn står inskrivet på ringen på hebreiska. Hans namn var Netanyahu. Det är mitt efternamn. Mitt förnamn, Benjamin, dateras ytterligare 1 000 år tillbaka i tiden, till Benjamin, son till Jakob som också kallades Israel. Jakob och hans 12 söner levde på samma kullar i Judéen och Samarien för 4 000 år sedan. Och det har funnits en kontinuerlig judisk närvaro i landet ända sedan dess. Och de judar som fördrevs från vårt land upphörde aldrig att drömma om att återvända. Judar som fördrevs från Spanien; judar i Ukraina som flydde från pogromerna; judar som stred i Warszawa-ghettot medan nazisterna omringade dem; de slutade aldrig be, de slutade aldrig längta. De viskade: ”Nästa år i Jerusalem, nästa år i Löfteslandet.” Som Israels premiärminister talar jag för hundra generationer av judar, som fördrevs ut över världen, som fick lida allt ont under solen, men som aldrig gav upp hoppet om att återupprätta sitt liv som nation i den enda judiska staten.

Mina damer och herrar, jag fortsätter hoppas att president Abbas vill bli min fredspartner. Jag har arbetat hårt för att uppnå denna fred. Samma dag jag tillträdde uppmanade jag till direkta förhandlingar utan förhandsvillkor. President Abbas svarade inte. Jag skisserade en fred mellan två stater och två folk. Han svarade fortfarande inte. Jag tog bort hundratals vägspärrar och kontrollstationer för att underlätta rörligheten på de palestinska områdena. Detta underlättade en fantastisk tillväxt i den palestinska ekonomin. Återigen inget svar. Jag tog det exempellösa steget att frysa byggandet av nya bostäder i bosättningarna i tio månader. Ingen premiärminister har någonsin gjort detta tidigare. Återigen... Ni applåderar, men det kom inget svar. Inget svar. De senaste veckorna har amerikanska talesmän lagt fram förslag om att

återuppta fredssamtalen. Det fanns saker i dessa förslag, om gränser, som jag inte gillade. Det fanns saker om den judiska staten som jag är säker på att palestinierna inte gillade. Men trots alla mina reservationer var jag villig att gå vidare med dessa amerikanska förslag. President Abbas, varför inte göra gemensam sak med mig? Vi måste sluta förhandla om förhandlingarna. Låt oss komma till saken. Låt oss förhandla om fred.

Jag har försvarat Israel i flera år på slagfältet; jag har försvarat Israel i flera decennier ifråga om den allmänna opinionen. President Abbas, du har ägnat ditt liv åt den palestinska saken. Måste denna konflikt fortsätta i generationer? Eller ska vi ge våra barn och barnbarn chansen att om många år kunna tala om hur vi fann ett sätt att bilägga konflikten? Detta borde vara vårt mål. Det är vad jag tror att vi kan åstadkomma. På två och ett halvt år har vi bara träffats i Jerusalem en gång, trots att min dörr alltid har varit öppen för dig. Om du vill kan jag komma till Ramallah. Faktum är att jag har ett bättre förslag. Vi har båda flugit tusentals kilometer till New York. Vi är i samma stad. Vi är i samma byggnad. Så låt oss mötas här idag, i FN. Vem skulle kunna hindra oss? Vad skulle kunna hindra oss? Om vi genuint önskar fred, vad kan då hindra oss från att mötas idag och inleda fredsförhandlingar? Och jag föreslår att vi talar öppet och rättframt. Låt oss lyssna på varandra. Låt oss göra som vi säger i Mellanöstern: Låt oss tala [hebreisk term, ö anm.] rakt på sak. Jag ska förklara mina behov och problem. Du kan förklara dina. Och med Guds hjälp ska vi finna en samsyn för fred. Det finns ett gammal arabiskt talesätt som säger att man inte kan applådera med en hand. Detsamma gäller för fred. Jag kan inte ensam skapa fred. Jag kan inte skapa fred utan dig. President Abbas, jag sträcker ut min hand, Israels hand, till fred. Jag hoppas att du kommer att fatta denna hand. Vi är båda ättlingar till Abraham. Mitt folk kallar honom Abraham. Ditt folk kallar honom Ibrahim. Vi har samma patriark. Vi lever i samma land. Våra öden är sammanflätade. Låt oss förverkliga Jesajas vision: ”Det folk som vandrar i mörker skall se ett stort ljus.” Låt detta ljus bli fredens ljus.

Benyamin Netanyahu

Talet hölls inför FN:s Generalförsamling den 23 september 2011. Tack för översättningen och tillstånd för att publicera den till Bengt-Ove Andersson, Generalsekreterare för Samfundet Sverige-Israel!